

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/256/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5616204836
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Hartelová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5616204836.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a JUDr. Táne Rapčanovej, v právnom spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: V. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. XXX/X, G. U. - P., o zaplatenie 1.406,64 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 11Csp/8/2016 zo dňa 11. septembra 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým súd zamietol žalobu žalobcu v časti nároku na poplatky v súvislosti s vedením platobného účtu žalovaného za obdobie od februára 2013 do októbra 2013 m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 32,55 eur, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V ostatnej časti zamietajúci výrok II. rozsudku okresného súdu potvrdzuje.

Žalobca m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 65,76 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom sp. zn. 11Csp/8/2016 zo dňa 11. 09. 2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.133,24 eur, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.). Žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 61,12 %, o ktorých konkrétnej výške rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (výrok III.).

V odôvodnení konštatoval, že žalobou doručanou súdu dňa 08. 07. 2016, doplnenou podaním doručeným dňa 12. 09. 2016, sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1.406,64 eur spolu s úrokom vo výške 28 % ročne z tejto sumy od 04. 10. 2015 do zaplatenia na základe zmluvy o zriadení a vedení účtu, ktorý nárok vznikol v dôsledku porušenia povinnosti žalovaného mať na účte dostatok finančných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru, poplatkov v zmysle sadzobníka a akýchkoľvek finančných záväzkov voči žalobcovi tým, že sa žalovaný dostal na účte do nepovoleného prečerpania vo výške žalovanej istiny.

Súd vykonaným dokazovaním zistil, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb dňa 05. 10. 2012, ktorou sa žalobca zaviazal zriadiť a viesť pre žalovaného osobný bežný účet č. XXXXXXXXXX. a žalobca bol oprávnený za poskytovanie produktov, resp. služieb účtovať si poplatky podľa sadzobníka poplatkov na ľarchu účtu žalovaného. Uvedená zmluva neobsahovala dojednanie o povinnosti platiť úroky, ani dojednanie ohľadne možnosti povoleného prečerpania.

Žalovaný sa prvýkrát dostal do debetu 04. 02. 2013, ktorý debet postupne narastal až do 03. 10. 2013, kedy došlo k zatvoreniu účtu. V období od 04. 02. 2013 do 03. 10. 2013 došlo na tomto účte k debetným

operáciám žalovaného (bezhotovostné platby žalovaného v prospech iných účtov, bezhotovostné platby žalovaného v rôznych predajných zariadeniach, resp. výbery žalovaného z bankomatu) v úhrnej výške 1.233,38 eur a ku kreditným operáciám žalovaného (platby v prospech účtu žalovaného a jeho vklady na účet) v úhrnej výške 100,14 eur. Celkový debet na účte bol okrem debetných operácií žalovaného tvorený aj rôznymi poplatkami a úrokmi z debetných súm, ktoré žalobca účtoval na ľarchu účtu žalovaného.

Zo sadzobníka poplatkov žalobcu vyplynula výška jednotlivých poplatkov účtovaných žalobcom na ľarchu účtu žalovaného a z vývesiek úrokových sadziieb produktov žalobcu výška úroku pri „nepovolenom prečerpaní“ v sadzbe 28 % ročne a výška úroku pri povolenom prečerpaní na účte vo výške 19,90 % ročne.

Aplikujúc ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (účinného v čase uzatvorenia zmluvy, ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“), § 708 ods. 1 Obchodného zákonníka súd žalobe žalobcu v časti sumy 1.133,24 eur vyhovel.

Súd konštatoval, že predmetná zmluva je zmluvou o bežnom účte podľa § 708 Obchodného zákonníka a súčasne zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. vo forme prekročenia podľa § 2 písm. f) cit. zákona.

Súd žalobcovi nepriznal nárok na poplatky a (zmluvné) úroky, pretože tieto neboli individuálne dojednané v predmetnej zmluve. Sadzobník poplatkov, na ktorý odkazuje dojednanie v zmluve v bode IV.2. totiž podľa súdu nepredstavuje zmluvné dojednanie (aj) o výške poplatkov. Sadzobník poplatkov je interným dokumentom žalobcu, ktorý nenapĺňa charakteristiku vzájomnej dohody zmluvných strán. Navyše iba odkaz v uvedenom článku zmluvy na sadzobník poplatkov žalobcu (aj za situácie, že majiteľ účtu vyhlásil, že pred podpisom zmluvy sa oboznámil s poplatkami súvisiacimi s danou zmluvou) nespĺňa požiadavku individuálneho dojednania. Žalobca nepreukázal individuálne zmluvné dojednanie strán o povinnosti žalovaného platiť žalobcovi poplatky v určitej výške, ktoré poplatky mu však v takej výške boli účtované na ľarchu bežného účtu. Takisto žalobca nepreukázal individuálne zmluvné dojednanie o povinnosti žalovaného platiť (zmluvné) úroky zo sumy nepovoleného prečerpania. Úrok ako odmena veriteľovi za poskytnutie úveru (vo všeobecnosti) síce prislúcha, avšak žalobca nepreukázal, že si povinnosť na jeho úhradu (vrátane jeho výšky) so žalovaným v zmluve aj individuálne dojednal. Samotná zmienka o tak podstatnej náležitosti ako je platenie úrokov z nepovoleného prečerpania je len obsahom všeobecných obchodných podmienok. Požiadavka individuálneho dojednania poplatkov a úrokov v spotrebiteľskej zmluve vyplýva z ustanovení zákona o spotrebiteľskom úvere (účinného aj v čase uzatvorenia zmluvy), podľa ktorých uvedenie údajov o výške poplatkov a úrokov sa považuje za obligatórnu obsahovú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.), ktorých absencia je sankcionovaná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou spotrebiteľského úveru podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z.

Požadovaný výšku úroku zo sumy nepovoleného prečerpania, 28 % ročne, považoval súd sa rozpornú s dobrými mravmi, a teda neplatnú podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pretože podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú sadzbu na finančnom trhu, cca 10 % ročne, ktorá bola platná v čase uzavretia zmluvy. Z uvedeného dôvodu súd, konštatujúc, že žalobca nemá nárok na žiadne (zmluvné) úroky a poplatky, žalobu vo vzťahu k tejto časti uplatneného nároku zamietol.

Pokiaľ ide o nárok na úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy, ktorou žalovaný prekročil limit povoleného prečerpania, súd konštatoval, že výška týchto úrokov z omeškania nebola žalobcom špecifikovaná ani napriek výzve zo dňa 17. 05. 2018, preto žalobu žalobcu v tejto časti pre neunesenie bremena tvrdenia zamietol. Podľa žalobcu ide zároveň o úroky z omeškania zo sumy, ktorou mal žalovaný prekročiť limit povoleného prečerpania, pričom však zo zmluvy nevyplýva dojednanie povoleného prečerpania. Z výpisov z účtu zároveň vyplýva účtovanie úrokov, nie aj účtovanie úrokov z omeškania.

Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že žalobca má podľa § 1 ods. 2, v spojení s § 2 písm. d), f) zákona č. 129/2010 Z. z. nárok len na vrátenie poskytnutej (a nevrátenej) istiny úveru, teda na vrátenie sumy 1.133,24 eur ako rozdielu medzi debetnými a kreditnými operáciami žalovaného uskutočnenými v období od 04. 02. 2013 do 03. 10. 2013.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) vychádzajúc z úspechu žalobcu v rozsahu 80,56 % (predstavujúceho priznanú sumu 1.133,24 eur) a žalovaného v rozsahu 19,44 %. Čistý úspech žalobcu ako relatívne úspešnejšej strany sporu tak predstavuje 61,12 % (80,56 % - 19,44 %) a v tomto rozsahu priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku čo do výroku, ktorým súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol, podal žalobca z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) C. s. p. odvolanie, ktorým sa domáhal zmeny napadnutého rozsudku spočívajúcej vo vyhovení žalobe v celom rozsahu.

Žalobca v odvolaní poukázal na ust. § 31 ods. 2 zákona o platobných službách s tým, že tento výslovne nestanovuje, že poplatky za poskytovanie platobných služieb musia byť individuálne dojednané.

Zároveň ani zákon č. 129/2010 Z. z. nestanovuje, že všetky náležitosti zmluvy musia byť uvedené v jednom dokumente, ktorý záver vyplýva aj z rozsudku Súdneho dvora vo veci C-42/15 (Home Credit vs. Biróová) zo dňa 09. 11. 2016. Časť z náležitostí zmluvy teda môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Uvedený rozsudok sa podľa neho týka aj iných spotrebiteľských zmlúv, teda aj zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb. Výška poplatkov je uvedená v sadzobníku poplatkov.

Poukázal tiež na čl. IV. bod 2. zmluvy, v zmysle ktorého je banka za poskytovanie produktov/služieb oprávnená zúčtovať si poplatky podľa sadzobníka a všetky takéto poplatky účtuje na ľarchu účtu zriadeného na základe zmluvy. V zmysle uvedeného nie je daný dôvod na nepriznanie poplatkov súvisiacich s vedením platobného účtu žalovaného.

Žalobca nesúhlasil ani s názorom súdu o nemožnosti priznať úrok pri prečerpaní. Poukázal na ust. § 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. definujúce prečerpanie, bod 3.4, 3.8, 3.12 a 8.8 všeobecných obchodných podmienok s tým, že nepovolené prečerpanie je prekročením v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom ustanovenia Všeobecných obchodných podmienok iba reflektujú ustanovenia relevantných právnych predpisov upravujúcich vedenie bežného účtu bankou a vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán zo zmluvy o bežnom účte. Úrok z prekročenej čiastky po dobu nepovoleného prečerpania je odplatom, ktorú klient platí banke za čerpanie prostriedkov poskytnutých bankou nad rámec zostatku na účte klienta. V danom prípade sa nejedná o špecifickú zmluvnú podmienku alebo princíp zavedený ním, nakoľko úprava sa v podstatnej miere opiera o právnu úpravu, keďže s oprávnením banky požadovať úroky z prečerpania účtu počítá Obchodný zákonník aj zákon č. 129/2010 Z. z.

Výška úroku pri nepovolenom debete na účte bola upravená vo výveske úrokových sadziieb. Zverejnením vývesiek úrokových sadziieb na jeho webovom sídle a v pobočkách je podľa neho splnená povinnosť v zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Zákon nevyžaduje uvedenie úrokovej sadzby v zmluve o účte, preto je zamietnutie nároku na úrok nedôvodné. Klient oboznámenie sa so zmluvnou dokumentáciou potvrdil svojim podpisom na zmluve, t. j. preukázateľne potvrdil preštudovanie dokumentácie upravujúcej daný zmluvný vzťah. Okrem toho sú všetky dokumenty, na ktoré zmluva odkazuje, zverejnené na webstránke banky v aktuálnom znení, na každom obchodnom mieste a o každej zmene dokumentácie je klient banky informovaný bankou aj vo výpise z účtu a aj prostredníctvom internetbankingu. Pokiaľ ide o výšku úroku, poukázal i na § 1a ods. 1, 2 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. upravujúce odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a po zopakovaní dokazovania na nariadenom pojednávaní pred odvolacím súdom v zmysle § 384 ods. 1 C. s. p. oboznámením listinných dôkazov, a to zmluvou o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 05. 10. 2012, výpismi z účtu žalovaného za obdobie október 2012 až október 2013, všeobecnými obchodnými podmienkami P. V. F., R. účinnými od 01. 07. 2013, od 15. 12. 2012 a od 15. 09. 2012, Sadzobníkom poplatkov P. V. účinným od 01. 01. 2013, od 01. 08. 2013 a od 15. 08. 2012, napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku II. v časti uplatnených poplatkov súvisiacich s vedením platobného účtu žalovaného za obdobie od februára 2013 do októbra 2013 podľa § 388, § 390 C. s. p. zmenil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 32,55 eur, vo zvyšnej zamietajúcej časti výrok II. rozsudku okresného súdu podľa § 387 C. s. p. potvrdil.

5. V predmetom spore sa žalobca domáhal zaplata sumy nepovoleného prečerpania vo výške 1.406,64 eur spolu s ročným úrokom (z úveru) z tejto sumy vo výške 28 % od 04. 10. 2013 do zaplata. Žalobca svoj nárok odvodzoval od Zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 05. 10. 2012, ktorej predmetom bolo zriadenie osobného účtu v prospech žalovaného, vydanie a používanie platobnej karty a poskytovanie služieb elektronického bankovníctva. Pokiaľ ide o zmluvu

o zriadenie osobného účtu, svojou povahou išlo o zmluvu o bežnom účte v zmysle § 708 Obchodného zákonníka. Nakoľko žalobca je bankou a žalovaný konal pri uzatváraní zmluvy ako fyzická osoba, ktorá nekonala v rámci plnenia pracovných alebo podnikateľských činností, ide zároveň o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ku ktorým záverom správne dospel i súd prvej inštancie.

6. Súd prvej inštancie považoval za dôvodný nárok žalobcu v rozsahu rozdielu medzi debetnými a kreditnými operáciami žalovaného uskutočnenými v období od 04. 02. 2013 do 03. 10. 2013 vo výške 1.133,24 eur, vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Súd mimo iného zamietol žalobu žalobcu aj v časti nepovoleného prečerpania predstavujúceho poplatky za vedenie účtu, majúc za to, že sadzobník poplatkov, na ktorý odkazuje dojednanie v zmluve v čl. IV., bod 2., nepredstavuje zmluvné dojednanie o výške poplatkov. Odvolací súd sa s uvedeným záverom súdu prvej inštancie nestotožnil.

7. Obsahom zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb uzavretej medzi žalobcom a žalovaným je, mimo iného, zriadenie osobného účtu žalovaného. V zmysle § 711 ods. 1 Obchodného zákonníka je banka oprávnená požadovať úhradu nákladov spojených s vykonaním platieb. Iným nárokom je nárok žalobcu na odmenu za vedenie účtu, ktorý však nie je právny predpisom upravený a pre jeho vznik je potrebná dohoda účastníkov zmluvy o zriadení účtu, ktorá by založila takýto nárok. V zmluve o zriadení účtu, v čl. IV., bod 2 zmluvy je obsiahnuté oprávnenie žalobcu zúčtovať si voči žalovanému poplatky podľa Sadzobníka poplatkov P. V. F., R. v platnom znení. Z označenia predmetu zmluvy, t. j. zriadenie osobného účtu a Sadzobníka poplatkov, na ktorý zmluva priamo odkazuje, pričom súčasťou čl. IV, bodu 2. zmluvy je i prehlásenie majiteľa účtu - žalovaného, že sa pred podpisom zmluvy oboznámil s poplatkami súvisiacimi s príslušnou zmluvou a sadzobníkom, ktoré prehlásenie žalovaný v priebehu konania nespochybnil, podľa odvolacieho súdu vyplýva dohoda o úhrade poplatku za vedenie účtu, ktorého výška vyplýva so sadzobníka poplatkov. Pokiaľ ide o jednotlivé poplatky za bankové služby, je dôvodná námietka žalovaného, že zákon nevyžaduje, aby tieto boli individuálne dojednané, čo vyplýva i z príslušných ustanovení zákona č. 492/2009 Z. z. o platobných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (napr. § 31 ods. 5, § 38 zákona). Poplatok za vedenie osobného účtu vo výške 3,90 eur, ako vyplýva zo sadzobníka poplatkov účinného v období vzniku nepovoleného prečerpania na účte žalovaného, ako protihodnotu za služby poskytované bankou v súvislosti s vedením a správou osobného účtu žalovaného považoval súd za primeraný a zodpovedajúci správe účtu. Rovnako za primeraný a dôvodný považoval súd i poplatok za výber z bankomatu inej banky účtovaný na ťarchu žalovaného vo februári 2013 vo výške 1,35 eur. Na základe uvedeného preto odvolací súd rozsudok okresného súdu v časti uplatneného nároku žalobcu predstavujúceho poplatky v súvislosti s vedením bežného účtu žalovaného zmenil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 32,55 eur, predstavujúcu súčet poplatkov za vedenie účtu žalovaného a poplatku za výber z bankomatu inej banky, ktoré žalobca účtoval na ťarchu žalovaného v čase, kedy tento na účte nemal finančné prostriedky a ktoré tak predstavovali súčasť žalobcom uplatneného nepovoleného prečerpania.

8. Vo zvyšnej časti zamietajúci výrok rozsudku okresného súdu odvolací súd potvrdil, nepovažujúc uplatnený nárok žalobcu vo zvyšnej časti za dôvodný.

9. Pokiaľ ide o poplatok za vedenie exekúcie, žalobca nepreukázal, že by bol účet žalovaného postihnutý exekúciou, keď nie je ani zrejme aké iné povinnosti má banka v súvislosti s vedením účtu postihnutého exekúciou oproti účtu, ktorý exekúciou postihnutý nie je. Z uvedeného dôvodu považuje súd poplatok za účet postihnutý exekúciou vo výške 5,- eur, uplatňovaný popri poplatku za vedenie účtu, za neprimeraný.

10. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd žalobu žalobcu aj v časti uplatneného úroku vo výške 28 % predstavujúceho odplatu za spotrebiteľský úver predstavujúci nepovolené prečerpanie v zmysle § 2 písm. d), f) zákona č. 129/2010 Z. z.

11. Žalobca povinnosť žalovaného platiť úroky po dobu nepovoleného prečerpania vyvodzoval zo všeobecných obchodných podmienok. V zmysle čl. III. bodu 23 všeobecných obchodných podmienok platných počas trvania nepovoleného prečerpania, ak účet dosiahne debetný zostatok, tento nadobúda charakter nepovoleného prečerpania; výška úroku uplatňovaného pri nepovolenom prečerpaní na účte je uvedená v informáciách o výške úrokových sadzieb zverejnených v obchodných priestoroch a na internetovej stránke banky.

12. Zo zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb (čl. IV, bod 2.) vyplýva oprávnenie banky účtovať si za poskytovanie produktov/služieb poplatky podľa Sadzobníka poplatkov na ľarchu účtu zriadeného na základe zmluvy, ktorého sa poskytnutie produktu/služby týka, resp. na ľarchu akéhokolvek iného účtu majiteľa účtu vedeného v banke. Zo zmluvy však už nevyplýva, že rôzne poplatky účtované bankou budú vykazované na tomto účte tak, že môže vzniknúť nepovolené prečerpanie. Uvedené vyplýva výlučne zo všeobecných obchodných podmienok. Spotrebiteľ teda nebol priamo v zmluve upozornený, že sa takýmto spôsobom môže dostať do nepovoleného prečerpania, pričom z hľadiska transparentnosti zmluvy, ako aj následkov, ktoré sú s nepovoleným prečerpaním spojené (vznik úverového vzťahu a povinnosť platiť úrok) však mala byť táto skutočnosť osobitne zvýraznená priamo v zmluve (nie napr. len v obchodných podmienkach). Žalobca v konaní nepreukázal, že si povinnosť na úhradu úroku pri nepovolenom prečerpaní so žalovaným dojednal, keď predmetný úrok sa vzťahoval zároveň na prečerpanie, o ktorom žalobca nepreukázal, že by sa na ňom so žalovaným vôbec dohodli. Žalobca teda nepreukázal, že by žalovaný ako klient - spotrebiteľ vedel, za akých podmienok si peniaze v prípade nepovoleného prečerpania „požičiava“ a akú sumu peňazí žalobcovi v prípade prečerpania zaplatí.

13. Je potrebné zdôrazniť, že obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách majú slúžiť predovšetkým na to, aby nebolo nevyhnutné do každej zmluvy prepisovať dojednanie technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak, nemajú slúžiť na to, aby do nich často v neprehľadnej, zložito formulovanej a malým písmom písanej forme skryl dodávateľ dojednanie, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých sa predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa najskôr uniknú (napr. rozhodcovská doložka, dojednanie o zmluvnej pokute, vznik možného nepovoleného prečerpania a povinnosť platiť úrok s tým spojený). Všeobecné obchodné podmienky predstavujú rozsiahly, pre priemerného spotrebiteľa na porozumenie náročný text, vopred pripravený dodávateľom, bez možnosti spotrebiteľa zmeniť ich obsah. Z tohto dôvodu existuje nezanedbateľné riziko, že spotrebiteľ si nebude v čase uzavretia zmluvy vedomý svojich zmluvných povinností a zaviazá sa tak splneniu povinnosti, pri znalosti ktorej by k uzavretiu zmluvy nepristúpil. Ak banka uvedie podstatné obsahové náležitosti (povinnosť platiť úrok počas doby nepovoleného prečerpania) len v rámci rozsiahlych, pre priemerného spotrebiteľa na porozumenie náročných všeobecných obchodných podmienok, nemožno takémuto konaniu priznať právnu ochranu.

14. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že informácia spotrebiteľa o úrokoch a poplatkoch prispieva k transparentnosti trhu a umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku. Žalovaný ako spotrebiteľ však túto možnosť nemal, keďže povinnosť platiť úrok z „nepovoleného“ prečerpania, t. j. prečerpania, na ktorom sa vopred nedohodol, nebola uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 245/2010). Žalobca zároveň nepreukázal, že žalovaný mal v čase uzavretia zmluvy vedomosť o výške úroku z nepovoleného prečerpania, keď zo všeobecných obchodných podmienok (platných v čase vzniku prečerpania) vyplýva, že výška úroku uplatňovaného pri nepovolenom prečerpaní na účte má byť uvedená v informáciách o výške úrokových sadzieb zverejnených v obchodných priestoroch a na internetovej stránke banky, pričom zo zmluvy nevyplýva, že by informácia o výške úrokových sadzieb (platných v čase uzatvorenia zmluvy) tvorila neoddeliteľnú súčasť zmluvy (túto v zmysle čl. IV. bodu 3 - tvoria len tam vymenované obchodné podmienky, v bode 2 zmluva priamo odkazuje len na sadzobník poplatkov). V tomto smere preto neobstojí ani odkaz žalobcu na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-42/15 (Home Credit vs. Biróová).

15. Vzhľadom na uvedené ani podľa odvolacieho súdu nebolo ku dňu uzavretia zmluvy preukázané platné (individuálne) zmluvné, ani iné dojednanie o povinnosti žalovaného platiť žalobcom požadovaný úrok, preto rozsudok okresného súdu v tejto časti podľa § 387 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

16. Vo zvyšnej časti (čo do výroku, ktorým súd žalobe v časti vyhovel), ktorá nebola napadnutá odvolaním žiadnej zo strán konania, ponechal odvolací súd rozsudok okresného súdu nedotknutý.

17. Nakoľko odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej, podľa § 396 ods. 1, 2 C. s. p. nanovo rozhodol o trovách (odvolacieho i prvoinštančného) konania. O nároku na náhradu trov rozhodol odvolací súd pri aplikácii ust. § 255 C. s. p., podľa ktorého súd prizná náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca si žalobou uplatnil nárok na zaplata sumy 1.406,64 eur, žalobe bolo vyhovené čo do sumy 1.165,79 eur (1.133,24 eur priznaných súdom prvej inštancie + 32,55 eur priznaných odvolacím súdom) čo predstavuje 82,88 % uplatneného nároku. Žalobca tak bol úspešný

v rozsahu 82,88 %, jeho neúspech (ktorý je zároveň úspechom žalovaného) je 17,12 %. Úspešnejšou stranou konania je teda žalobca, ktorému tak vznikol nárok na náhradu trov konania v rozsahu 65,76 % (úspech žalobcu 82,88 % - úspech žalovaného 17,12 %). Súd preto žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 65,76 %, keď nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu ust. § 257 C. s. p.

18. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)